

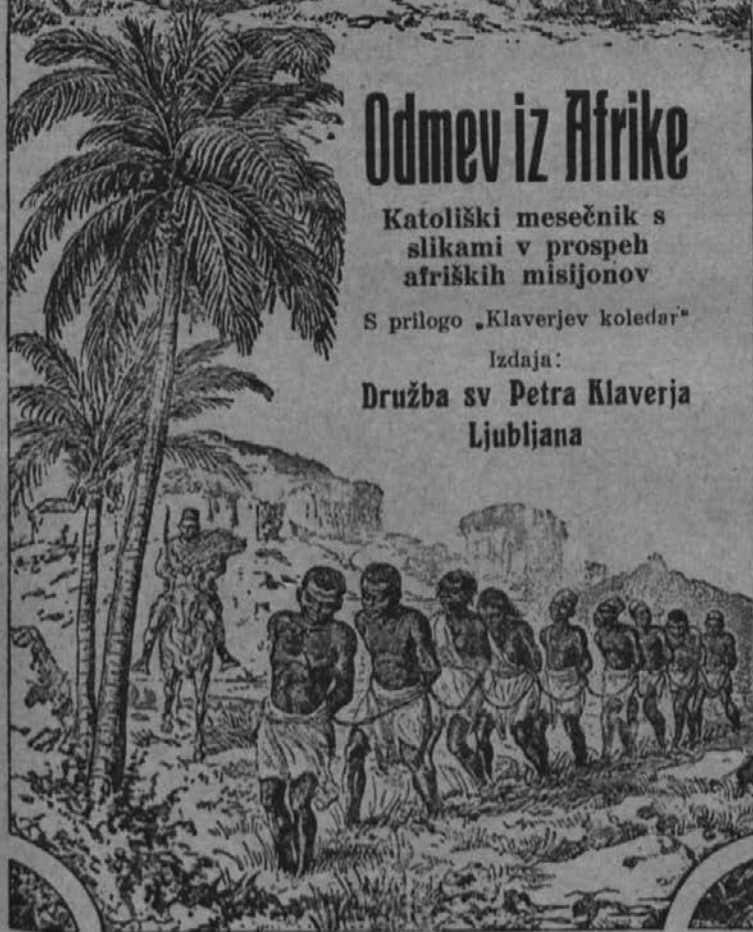
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2-50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9-20 L, 80 am. cts., 3-10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Majska Kraljica. — Lepi uspehi. — Nove prošnje P. Mlakiča. — V službi usmiljenega Samaritana. — Skrb za mladino. — Kratka misijonska poročila. — Apost. prefekt kot kuhar. — Črna cvetka. — Pisma in misli novoizpreobrnjenec. — Ob enajsti uri. — Uslišane molitve.

Darovi.

Došli naši Družbi decembra 1930.

Za afriške misijone v splošnem Din 12.705-80; L 272-95; Š 140-.-. Za sv. maše Din 700-.-. Za odkup sužnjev Din 2.580-.-; L 390-.-. Za botrinske darove D 2.754-.-; Š 25-.-. Za zamorčke Din 680-45. Za katehiste Din 2.020-.-. Za kruh sv. Antona Din 3.512-.-; L 35-60; Š 44-.-. Za misij. zvezo Din 132-.-. Za mašno zvezo Din 2.056-.-; L 464-.-; Š 92-.-. Za bolnike Din 4.243-50; Š 40-22. Za afriški tisk in katekizem Din 1.641-50; L 18-.-; Š 10-30. Za določene misijone Din 313-.-; Š 44-.-. Za Klaverjevo družbo Din 110-.-. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 1.192-.-. Za stradajoče Din 257-.-. Za gobavce Din 190-.-.

Po cerkvi Srca Jezusovega: N. N., botrinski dar „Andrej“ Din 100-.-, za kruh sv. Antona Din 20-.-.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

Msgr. Fulgencij Carnonkel iz reda kapucinov, apostolski prefekt v Ubangi-Chari. — Mati Acaraga, prednica sester presv. Srca.

Marija Fabčič, St. Vid pri Vipavi. — Anton Menič, Podbela. — Katarina Maljavec — Nerat Marija, Sevodnja pri Celju.

Naj počivajo v miru!

Marija, pred Teboj klečim zaupnega srca,
 in iz globine Te slavim, usmiljena Gospa.
 Glej, dam ti dušo in srce,
 vse misli svoje, vse želje,
 vsak utripljaj mojega srca
 le Tebi, Mati, naj velja!

Lepi uspehi.

Apostolski vikarijat Antsirabe.

Pismo apostolskega vikarja, škofa Dautin-a, misijonarja v Salette.

Danes na dan sv. Andreja, sem bral sv. mašo za Klaverjevo družbo. Moji misijonarji imajo tudi navado, da vsako leto daruje vsaj eno sv. mašo za Vašo družbo. Iz hvaležnosti naj bo to naš vsakoletni apostolski donos k Vaši ustanovi. Tudi drugih lepih uspehov imamo, kar beležimo v veselje in zadovoljstvo vseh, ki se zanimajo za naše Malgaše. Nj. eminenca kardinal prefekt za propagando nam je naznanil, kako so v Rimu veseli zlasti mnogih krstov odraslih (2.444) in mnogih izpreobrnjencev (3.640).

Toda največji dogodek leta in vrhunec naše misijonske sreče je bila posvetitev našega seminarista Malgaša in preobleka dveh njegovih sošolcev. Velika tolažba za nas, ki že 30 let tu orjemo ledino.

Naša katedrala bo pravkar dovršena, za kar gre hvala Bogu. Nekaj moramo še narediti: veliki križ moramo posaditi na zvonikovo streho, da bo viden preko vsega mesta Antsirabé in preko vsega Madagaskarja, da bodo vsi gledali vanj in se po njem izveličali. V notranjščini pa je še vse nedodelano razen obokov, ki bodo pravkar gotovi.

V Afriki smo toliko dosegli vsled molitve in darežljivosti naših dobrotnikov. Prosim Vas, da nas tudi v prihodnje podpirate iz ljubezni do Boga in naše ljube gospe de La Salette.

Najbolj nam boste pomagali, ako posinovite katehista ali katehistovega učenca. (Letni donesek 1.200 Din.) Sprejemamo pa hvaležno tudi manjše zneske za laiško pomoč. Prosim, pošljite jih na Klaverjevo družbo v Ljubljano.

Nove prošnje misijonarja Mlakiča.

Piše Družbi sv. Petra Klaverja.

Pred kratkim sem prejel Vašo pošiljko iz Zagreba. Naj Vam ljubi Bog povrne toliko lepih reči. One krogličke in svetle perličke so mi bile v veliko korist. Nekaj sem jih dal našim kristjanom kot plačilo za opravljeno delo, nekaj pa sem jih poklonil velikemu poglavarju, ki je bil tako vesel, da mi je čez par dni dal za to enega celega vola v dar, da ga zakoljem za nas in naše otroke. Za prihodnji praznik ga bom zaklal, ko bo prišel poglavar s potovanja.

Pa tudi druge reči so mi vse jako prav prišle. Priporočam se Vam tudi v prihodnje za enake stvari.

Ne zamerite mi, ako Vam zopet čisto odkrito povem svoje pötrebe. Saj me sami vzpodbujate, naj Vam pišem, kaj rabim. Najprej bi prosil za en velik ciborij. Nimamo sicer mnogo kristjanov, a ti gredo skoro vsak dan k sv. obhajilu, tako da delimo dnevno povprečno 20 sv. obhajil. Potem nam manjka svečnikov za cerkev. Tudi še nimamo nobenega zvona in zvonika. Še posebno pa vam bi bili hvaležni za nekaj stenskih podob sv. Petra Klaverja, sv. Frančiška Ksaverija in sv. Terezije Deteta Jezusa. Še nadalje hočem moliti za vse naše dobrotnike in tudi jaz se vam priporočam v molitev.

Pozdrav od nas vseh misijonarjev in od naših kristjanov — še posebno od malih — ki so z veseljem opazovali poslane punčke, žoge in obleko. V Kristusu vdani
P. S. Mlakič.

V službi usmiljenega samaritana.

Apostolski vikariat Niger.

Poroča misijonar iz kongregacije Očetov sv. Duha.

Sredi mojih skrbi in zidanja. cerkva me naenkrat pokličejo k bolnikom, često po deset do sto km daleč. Nekateri imajo grižo, pljučnico, vročino, koze, gobe. Zlasti črne koze so zadnje čase ugrabile mnogo bolnikov. Komaj sem jim sam ušel. Ker sem prevideval bolnike in jim stregel, sem zbolel na vnetju pljuč in visel nekaj časa med življenjem in smrtjo. Bolniki so cepali kar na prostem kakor muhe, zapuščeni od vsega sveta v največji revščini. Niso imeli niti najpotrebnejšega, tako da mnogi niso umrli toliko vsled bolezni, ampak vsled lakote. Ker so črne koze zelo nalezljive, spodijo sorodniki bolnika kar v gozd. Po gozdih jih je potem treba iskati in jih pripravljati na sprejem sv. zakramentov; ako so pa že krščanski, jih je treba spovedati in obhajati. Seveda je duhovnik v takem položaju v največji smrtni nevarnosti, da se bolezni nalezne sam. Bolnik, ki je poln koz, je podoben mrliču, ki že nekaj dni na prostem leži, izpostavljen zraku, vročini in mrčesom. Nima na sebi niti najpriprostejše obleke. Čeprav je tak bolnik kakor živ mrlič, mu mora vendar misijonar deliti dušno pomoč; saj duša je po božji podobi ustvarjena in za nebesa odločena.

Nedavno so čarovniki iz zlobe zatožili stare ženice, da so one zanesle kugo v kraj. Takoj so dali poglavarji

in čarovniki povelje, da je treba vse stare ženice zapoditi v gozd. Uboge reve niso več videle ne doma ne sorodnikov. Mladi ljudje od petnajst do dvajset let so morali izvršiti to grozno povelje in res so ga izvršili kar s palicami.

Afriški čarovnik.

Mnogo teh nesrečnic je umrlo v gozdu vsled lakote in mrzlice. Eden naših misijonarjev je našel v gozdu gručo petinštirideset takih nesrečnic in jih oskrbel v misijonu, kjer so še sedaj žive in stanujejo po nekaterih kočah.

Poučujejo jih v veri in pripravljajo za smrt. O, ko bi vi mogli videti, kako si te starke žele v nebesa! In kako vneto molijo; „Oče naš, ki si v nebesih, pomagaj nam!“

Skrb za mladino.

Poroča msgr. Van Goethem, misijonar presv. Sreca Jezusovega.

Naš misijon je preteklo leto zelo napredoval. Zlasti šolski bratje, ki so se naselili na naši misijonski postaji

Misijonar z otroci pred šolo — kapelico.

Bamanija, žanjejo lepe sadove. Tu je tristo dečkov in sto deklic. Težko je prehraniti vsa to četo mladih ljudi. Vsak dan nakupimo več ko za sto frankov Chickwang-a (kruha), prekajenega mesa, slonovega mesa, riža in palmovih orehov. Razen tega jih moramo oblačiti, prenočevati in jim dajati nagrade, da si jih obdržimo pri dobri volji. Ravno zdaj prizidavamo za dečke spalnico in obednico, ki bo presegla šestdeset m². Deklice se vzgajajo pri sestrah Dragocene krvi. Te imajo že svojo prostorno spalnico. P. rektor in sestra prednica imata res mnogo dela in skrbi. Treba je junaške potrpežljivosti, da vztrajaš med to množico otrok, ki jih je treba neprestano nadzorovati in živeti v vednem nemiru. Res nam ta zavod napravlja tudi mnogo upanja in tolažbe, ko gledamo, kako se mladina pridno uči. Občudujemo lepo zadržanje otrok, čutimo, da so nam udani, opazujemo, kako radi prejemajo sv. zakramete. To je

veselje in tolažba za naša srca. M. Nivarda je že dvajset let med to mladino. Videla je že marsikoga, kako je doraščal, si uredil svojo družino, postal oče, mati. Kadar bo dospela v nebese, ji bo prišlo mnogo zamorskih otrok naproti, ki bodo klicali: „Mama umtu, oya“ (Ljuba mati, ali si prišla?!“)

Skrb za mladino nas materijelno mnogo stane, kar je razumljivo, saj moramo vzdrževati še osem misijonskih postaj in jih izpopolniti v smislu zgornje. Dobrotnikom Klaverjeve družbe najlepša zahvala, ker nas tako lepo podpirajo. Bog jih blagoslovi!

Velika dobrota je to, ako podpiraš katehiste!

Piše P. Spindel D. J. apost. prefekt v Sev, Rhodeziji.

Tisočera zahvala za dobrodošlo darilo v podporo katehistom. Katehisti so za misijon neobhodno potrebni. Dober katehist včasih več doseže kot duhovnik. Moram priznati, da naši katehisti zelo vneto delujejo. V duhovnem oziru se je uprav po njih mnogo spremenilo. Tam kjer je poprej vladalo paganstvo s svojimi čarovnijami in divjimi plesi, so sedaj vneti kristjani. Po nekaterih vaseh pagana sploh več ne dobiš. Velika dobrota je to, ako kdo katehiste podpira. Mnogo naših šol je tako daleč, da misijonar sam le redkokedaj more v dotične kraje. Tam katehist krščuje in odpira ljudem nebese, pa tudi odrasle poučuje v verskih resnicah. Katehist poroča misijonarju o slabih navadah v dotičnem kraju in o dušnih potrebah prebivalcev. Misijon Kasisi ima 20 katehistov. Čeprav so le slabo plačani, vendar znašajo celotni stroški enega leta 30.000 Din. Mnogo vasi je, ki si žele katehista, pa jim ne moremo ustreči, ker že sedanje le težko plačujemo vsled pomanjkanja sredstev.

Zato: Bog plačaj vsak milodar!

Nad 20.000 mojih kristjanov bo neprestano molilo k Bogu, da bi blagoslavljal dobrotnike na priprošnjo sv. Terzije Deteta Jezusa. Vsako nedeljo opominjajo moji katehisti, ki jih je 75, naglas svoje ljudi: „Molimo Očenaš in Zdravo Marijo za dobrotnike misijona v Faratsiho.“

P. Feurier, misijonar na Madagaskarju.

Kratka misijonska poročila.

Škof Campling iz misijonske Družbe sv. Jožefa v Mill-Hill-u, apostolski vikar Gor. Nila: „Za boj s knjigami za seminar je došel v dobrem stanju. 18 zabojev z molitveniki bodo velik blagoslov, ker domačini imajo zelo radi knjige, ki so pisane v njih domačem narečju. So lepo vezane, lično tiskane, tako da jih domačini kar občudujejo. Iz srca se Vam zahvaljujem za velik trud, ki ste ga imeli s tem delom. Pet mesecev je razsajala kuga pri nas. Šole smo morali popolnoma zapreti; zdaj pa je prišlo dovoljenje, da se smejo po večini zopet otvoriti. Kuga nas vsako leto obišče, vendar ne škoduje preveč. To leto pa je trajala zelo dolgo in zato zahtevala več žrtev. Celotekateri, ki so bili cepljeni zoper kugo, so zboleli in umrli. Vendar upamo, da bo z božjo pomočjo tudi te nadloge enkrat konec.“

P. John Kelly iz kongregacije sv. Duha v Kilimandžaro: „Iz srca se Vam zahvaljujem za pošiljatev obleke, ki smo jo prejeli v popolnem redu. Oni dan

sem se moral zelo smejati, ko sem videl nekatere može hoditi v ženski obleki. Pač ne poznajo še razločka, toda polagoma jih bomo že vzgojili po verskih pojmi in načelih.“

Sestra Hellada iz kongregacije N. Lj. Gospe apostolov na slonokoščenem obrežju: „V začetku leta sem Vam poročala o naših dveh novih naselbinah. Imeli smo mnogo težav in skrbi, toda čutili smo večkrat, kako nas podpira božja Previdnost: zato smo se osrčili vedno iznova in pridno delali. Danes imamo tu lepo misijonsko postajo Memi, ki jo naše sestre z navdušenjem oskrbujejo. Sirotišnica v Abidjanu se zida. Zidovje že stoji, za kar gre hvala našim prijateljem in dobrotnikom. Vse drugo seveda še čaka našega dela. Jaz sama zgrabim za lopato ali motiko in delam toliko časa, da pride od kod kaka pomoč. Priporočamo se v molitvi sv. Mali Tereziki in pokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski.“

Pisma in mišljenje novoizpreobrnjenecv.

Piše P. Ferrero, misijonar Consolate iz Madibira.

Ako prebiraš napise na katakombah in pisma in akte prvih kristjanov, začutiš v srcu svežo sapo, ki ti pričara na usta besede: „Kako je moralo biti življenje prijetno v taki priprostosti! Kako dobro so se morali počutiti v tem ozračju prvi kristjani!“

Isto čutiš, ko bereš pisma naših novokrščencev. Zgrabi te okrog srca neko ugodje, ki ti je v tolažbo in razvedrilo pri tvojih trudi in težavah življenja.

Upam, da bodo dobrotniki misijonov veseli, ako jim predstavim par takih pisem, ki jih imam slučajno pri rokah:

Patru Ferrero pozdrav!

Sporočam o bolezni mojega Gavidencija in Te prosim, moli zame, da mi Bog da, da potrpežljivo prenesem bo-

lečino, ki mi jo je Bog poslal po tem otroku. Tudi njegova mati Maura je silno žalostna. Ako bi bil otrok že dorasel, bi bil prejel sv. poslednje olje, tako pa ne more, čeprav umira. Pozdravi mi P. Gvido in sestre. Jaz Hildebrand.

V našem misijonu imamo mal novicijati za sestre domačinke in smo jim v maju postavili malo hišico. Pa mi pišejo deklice iz lastnega nagiba sledeče:

Našemu ljubemu patru Ferrero. Zahvaljujemo se Ti za lepo hišo in za vse, kar si nam naklonil. Prosimo, vedno nam pomagaj, da bomo mogle vstrajati v svojem poklicu.

Jaz, Delfina; jaz, Viljemina; jaz, Šolastika. Hvaljen Jezus!

Bivši poglavar, pagan, toda v veri prav dobro poučen in naklonjen misijonu, piše:

Dobri pater, mnogo pozdravov in mnogo zahvale! Tvoje pismo mi je v čast in me zelo poučuje in tolaži v moji žalosti. Res da sem potrpet vsled smrti svojega otroka, a sem miren. Smrt je poslal Bog, ki ve, da bi bil dotični morebiti slab, ko bi dorasel, in ga je zato poprej k sebi poklical. Moli za nas, oče, mi pa bomo molili zate. Četudi naše molitve ne pridejo tako hitro do Boga, pa bodo prišle počasi, kajti angel varuh jih nosi pred Boga. — Jaz, Mtakasimba.

To pismo je za mojega očeta, patra Ferrero. Za veliko noč ti želim srečo in mir in se Ti zahvalim za vse, kar si storil za pogreb moje male Justine Veronike. Božja dobrota je tako velika kot nobena druga: vsak dan Boga hvalim. Kaj naj ti povem? Telo me vleče k zemlji, oči pa so uprte v nebo. Skušam se potolažiti, ker če bi preveč žaloval, bi se videlo, kot da hočem Bogu kaj očitati. Zbogom oče. Hvaljen Jezus na veke! — Jaz, Elentesio Mpembwe.

Mnogo pozdravov, pater! Pišem Ti in Ti sporočam, da ti pošiljam en šiling, da ga boš imel vsaj za eno pot v šolo. Mi smo reveži in Ti ne moremo več dati. Povemo Ti pa, da smo v srcu veseli, ko Te moremo imeti med seboj, ki si apostol Gospodov. Bog naj Te na Tvojem potovanju varuje vsake neizgode. Voščim Ti zdravja za vse življenje. Nisem Te mogel več obiskati, ker me je sultan nenadoma poklical k sebi in moram odpotovati. Prosi Boga zame! — Jaz Pokumptwa.

Apostolski prefekt kot kuhar.

Msgr. Van Nuffel O. S. B. piše iz nekega še čisto divjega kraja prefektуре Severne Transvalije Družbi sv. Petra Klaverja: „Prišel sem semkaj v Setali, šestdeset milj severno od Pjetersburga, da otvorim novo misijonsko postajo. Tu živi tisoč črncev, izmed katerih niti eden ne pozna pravega Boga. Priporočam Vam to postajo, ki je posvečena sv. Školastiki, v iskreno molitev. Le mimogrede sem tukaj. Sedaj, nikar se ne smejte oskrbujem kuhinjo na novi postaji iz usmiljenja do P. Viktorina, ki oskrbuje tesarska dela s pomočjo nekega drugega Evropejca, ki mu pomaga, da vse saj za prvo silo uredita. Saj v misijonu se mora človek lotiti vsake vrste dela.“

Misijonarji na potovanju.

Črna cvetka.

Piše mati Marija Alojzija, kongregacije sv. Družine.
(Konec.)

Mati je privolila, da hoče počakati še 3 dni. V tem času je bila tako postrežljiva, da je žela kakor za misijon. Marija Jozefa pa je med tem v žalosti in skrbeh delala duhovne vaje. Zadnjo noč pred sklepom duhovnih vaj se ji je zdelo, da sliši glas, ki ji govori: „Pusti mater in hodi za menoj!“

„Pusti me v miru!“ je odgovorila, „ne, nočem te ubogati.“

Hotela je zopet zaspati, a ni mogla.

Drugo jutro ji ni šel iz glave glas, ki ga je bila slišala ponoči. Povedala je to sestri Elizabeti in ta ji je

rekla, da mora iti k spovedi. Marija Jozefa gre v cerkev, poklekne in začne moliti. In zopet zasliši glas. Kaj se je vse vršilo v njej med sv. mašo? Bog in ona vesta za to skrivnost. Posledica je bila, da se je zopet mir naselil v njeno zbegano dušo. Razgovorila se je s patrom in prišla vsa vesela domov. Rekla je: „Ljubi Bog noče, da bi šla. Zdaj bom pogumna in zaupam na milost Sv. Duha.“

Določenega dne je prišla mati, pripravljena na odhod.

„Mati, ljubi Bog mi je dal razumeti, naj tukaj ostanem. Pojdi brez mene od tod in Bog ti bo dal blagoslov.“

Lahko si mislimo, kaj je na to sledilo. Mati je naslednje jutro zopet prišla in še bolj divja, nego je ta dan odšla. Ker je Marija Jozefa ostala stanovitna, je mati poklicala vaško stražo, naj jo zasliši. Tudi napram straži je Marija Jozefa odločno zatrdila, da hoče ostati pri sestrah.

„Glej!“ je rekel uradnik, „nasproti hčeri nič ne moreš, ker ta ima prosto voljo. Ne razgrajaj, če ne, te moram zapreti.“

Potem je žena odšla. Po štirih dneh je zopet prišla in začel se je nov boj in še ljutejši. Mati in njen mož sta naščuvala paganske duhovne zoper misijon. Nabrala sta jih kar po poti. Da ne bi izgubljali časa, je poslal pater superior Marijo Jozefo v spremstvu dveh sester k dežel-nemu predsedniku in zaprosil za stražo. Mariji Jozefi pa je naročil: „Ne oziraj se ne na očeta, ne na mater, ampak le na Boga. To stori, kar ti bo rekla vest.“

Pri predsedniku se je zbralo neke vrste sodišče, ki mu je predsedoval Bada, vrhovni poglavar v Calavi, opasan rumeno-rdeče. Obdajala ga je straža. Mati in njen mož sta kričala in zahtevala: „Svojo hčer hočeva!“ Tudi botra Marije Jozefe je prišla, da bi jo pregovorila.

„Hočem postati sestra!“, je govorila deklica in se ni dala oplahiti. „Svoje srce sem darovala Bogu in nočem mu postati nezvesta. To govorim sama iz sebe popolnoma prostovoljno.“

Oče in mati sta glasno ugovarjala.

„Torej“, reče sodnik, „ako bi se Vaša hči hotela omožiti, bi ji vidva ne nasprotovala. Pustita ji prosto voljo tudi sedaj.“

Po teh pametnih besedah, ki so jih vsi odobraval razen tožiteljev, je bilo konec prerekanja. Rzsodba se je zapisala in podpisala. V njej je stalo, da ima deklica pravico, da ostane v misijonu, ko ji je pravi oče umrl, njena mati pa se dosedaj ni brigala zanjo.

„Tako. Sedaj nima nihče več pravice, da bi še kaj zahteval“, je rekel Bada.

Hrabra zmagovalka je vesela prišla nazaj v misijon, kar je bilo čisto po njeni želji.

Starši pa so še nekaj poskušali, da bi odvedli Marijo Jozefo. Rekla sta: „Vsaj slovo naj vzame od svoje rodbine.“ Pa ne prošnje, ne solze materine je niso omajale. Naposled so se stariši naveličali prositi in odšli v Posto Nuovo.

„Kadar se spomnim na to dogodbo“ pripoveduje časih Marija Jozefa, „se zahvaljujem Sv. Duhu in sv. Devici, da sta mi pomagala. Takrat ko sem hotela oditi, res nisem vedela, kaj delam.“

Postulantinja bo bržkone na praznik sv. Jožefa preoblečena. Ta dan bodo v misijonu veseli vsi tisti, ki so bili priče vojskovanja in zmage mlade neveste Kristusove.

Ob enajsti uri.

Piše P. J. M. Champmartin, misijonar Belih očetov v Nyassi.

Veselite se z menoj vsled krsta, ki ga je prejel Zidano, svetovalec našega poglavarja Jolo. Jolo je bil krščen v 70. letu in ga je potem vse poznalo pod imenom „stari Jožef“. Ko je po 80. letu čutil, da mu ginejo moči, je želel, da mu izberejo naslednika, kar so mu tudi ugodili. Na dan slovesa me je poklical, da mi slovesno naznani to novico, ki je bila nekaj posebnega za vso okolico. Takoj sem ga ubogal in se podal v vas, kjer se je zbralo vse ljudstvo iz vasi pod „drevesom posvetovanja“. Stari Jožef je izpregovoril po običajnih pozdravih s tresočim glasom: „Oče, že dolgo se mi je poznala starost, zdaj pa jo resno občutim, kajti moje oči ne ločijo več pota in moje noge se mi upirajo; moja ušesa več ne slišijo in ena sama palica mi že več ne zadostuje za oporo. Drugi naj stopi na moje mesto. Jaz ostanem oče temu ljudstvu, poglavar mu več ne morem biti. To bo sedaj tale!“ S temi besedami je pokazal na svojega svetovalca.

Jaz sem mu odgovoril: „Stari oče, že mnogo let se pozna in ljubiva. Vedno si bil prijatelj misijonarjev, vedno si bil vsem v lep zgled, izpolnjeval si dolžnosti kot kristjan s tako vnemo, da si prekosil lastne moči in lastna leta. Da je sedaj večina tvojih ljudi kristjanov, za to se je treba — za Bogom — zahvaliti tebi. Zato ostaneš še nadalje naš ljubi oče, četudi sedaj ne moreš več vršiti svoje službe. Prosili bomo Boga, da te še dolgo ohrani nam, ki te ljubimo.“

Te kratke besede so bile odmev iz src vseh navzočih in so jih vsi odobraval, ženske pa so še klicale svoj „Juju“.

Potem je izpregovoril Zidano: „Oče, jaz sem črnc, pagan, toda razumel sem tvojo besedo. Vsi so jo razumeli. V svojem imenu in v imenu vseh se ti zahvaljujem. Prosim te, da nam tudi v prihodnje rad svetuješ kot si rad svetoval našemu očetu. Vedno nam bo drago, ko bomo videli, da nas ljubiš in da imaš v svoji glavi več razuma kot ga imajo vsi pagani skupaj.“

Zidano, četudi pagan in z mnogimi ženami, je bil resen in odkritosrčen mož. Vsi so bili zadovoljni z njegovo vlado in je bil misijonarjem vdan tako, da ga je treba v tem oziru pohvalno omenjati. V njegovi okolici ni umrl nihče brez sv. krsta. Ako je bilo treba izpreobrniti kakega posebnega grešnika, ki se je upiral ali bil še preveč navezan z vezmi paganstva, je poklical misijonarja k sebi in mu povedal, na kak način bi se dotičnemu dalo najlažje blizu priti.

Izmed njegovih otrok se jih je šest zveličalo potem ko so bili prejeli sv. krst; štiri hčerke pa so živele dalje in so sedaj prav zgledne kristjanke. Toda čeprav je druge vabil v katoliško cerkev, je sam vendarle stal pred vrati. Zdelo se je, da je vnet za zveličanje bližnjega, ne pa za svoje. Nikdar ni govoril o svojih osebnih čustvih. Saj črnci imajo, kakor mi, osebne zadeve, o katerih ne govorijo radi, pač pa o njih mnogo premišlujejo. Mi smo vedeli, da je Zidano tak človek, in da ga verske stvari zelo zanimajo. Kmalu je prišel čas, da smo se prepričali, da je res tako. Zidano je moral ob slabem vremenu odpotovati v mesto. Vrnil se je s pljučnim vnetjem, ki ga je izprva preziral, pozneje se pa premalo brigal zanj in tako prišel na smrtno postelj. Ta močni in delavni mož je moral več tednov ležati v postelji. Očividno je pešal in dnevi so mu bili štet. Sedaj pa je bilo treba stvar zgrabiti, da se kaj ne zamudi.

„Dragi prijatelj,“ sem mu rekel nekega dne, „kakor veš, je ta bolezen nevarna. Umorila ti bo telo, ne more pa umoriti tvoje duše. Zato pomisli na svojo prihodnost in na Boga.“

„Saj mnogo, saj vedno mislim na to,“ mi odgovori. „Ti sicer mojih misli ne vidiš, zato ne veš o tem, da vse verujem, kar ti učiš in da me silno skrbi, ko bi moral umreti kot pagan.“

„Potem pa moraš urediti svoje zakonske razmere; saj veš, da te brez tega in v takih razmerah ne smem krstiti.“

Po teh besedah se je začel bolnik tresti po vsem životu in je ves ginjen in skoro očitaje takole govoril (kar je tudi meni šlo zelo do srca): „Urediti? Saj je že vse urejeno. Vse ovire so odstranjene in nič me ne zadržuje, da bi postal kristjan. Saj kristjan bi bil moral postati že davno in slediti zgledu toliko mojih znancev in prijateljev. Če sem grešil, temu nisem sam kriv, ampak tudi ti, ker si prepozno prišel nam oznanjat besedo božjo, razlagat zapovedi božje in kazat pot, ki pelje v nebesa. Zdaj pa bi res ne maral umreti brez sv. krsta.“

To priznanje, ki mu je prišlo prav iz srca, mi je olajšalo moje delo in sem ga takoj pričel pripravljati na sveti krst. Drugi dan bi imel biti krščen. Ko pa sem nekaj ur pozneje hitel skozi vas k nekemu bolniku, mi je jokaje prišla naproti njegova hči rekoč: „Očetu se je poslabšalo, on prosi, da prideš k njemu.“ — Ko sem vstopil, me je bolnik pogledal s trudnimi očmi, a se je navzlic temu dasi s težavo nasmehnil: „Oče, hvala ti, da si prišel tako hitro. Z menoj gre proti koncu in treba je, da mi opereš dušo, da me ljubi Bog vzame v svoje kraljestvo, kjer bom zopet videl svojih šestero otrok. Jutri bi utegnilo biti že prepozno.“

„Zato pa sedaj kot pripravo na sv. krst obudiva dejanje vere, upanja in ljubezni in popolno kesanje. Ti odgovarjaj na moja vprašanja z „da“.“

Ni bilo treba dolge priprave; saj je bil sam že dobro pripravljen. Vse je šlo hitro in gladko izpod rok. Ko sem vzel v roke steklenko s krstno vodo, je prekrizal roki na prsih, dvignil glavo in zaprl oči, da je mogla teči voda preko njegovega trudnega čela in mu oprati dušo.

Po končanem obredu je naslonil glavo v dlani in šepetal: „Srečen sem. Vem: zdaj sem postal otrok božji; čutim kako dober je Bog.“ Potem je umolknil in se zagledal v daljavo; po licih pa so mu zdrknile debele solze — solze veselja in hvaležnosti.

Tudi jaz sem bil ves srečen ob njegovi sreči, saj sem bil priča velike milosti božje in sem tudi sam nekoliko pripomogel, da se je zopet ena duša rešila za nebesa. Tega notranjega veselja ni mogoče popisati, to se le občuti in pri tem človek pozabi vse prejšnje težave. — Dal sem mu v roko rožni venec in obljubil, da kmalu zopet pridem, da molim z njim. Hčeri sem naročil, naj nekatere molitvice z njim moli in sem odšel k drugemu bolniku, ki je že

čakal name. Pa se je obrnil do svoje hčere rekoč: „Ali si razumela, kaj je naročil pater? Ne smeš ti kam proč od mene, ampak v koči moraš ostati.“

Zvečer sem ga še enkrat videl; bil je še vedno vesel in zadovoljen. Pogovarjala sva se o Bogu in o nebeškem veselju. Obljubil mi je, da Boga ne pozabi in tudi mene ne in drugih misijonarjev, ko bo enkrat pri Bogu. Le nekaj minut mu je bilo še prisojenih. Ko je videl, da gre proti koncu, se je obrnil do svojih prijateljev, ki so stali ob bolniški postelji, rekoč: „Zdaj vas bom zapustil. Ostanite dobri in radi ubogajte svoje misijonarje. Ako boste ostali dobri kristjani, se bomo pri Bogu zopet videli. Ti pa Benita, vzemi rožni venec in moli, pa ne obotavljaj se, Bog me kliče.“ — Ginjeni so se spogledali navzoči. Njegova hči Benita pa ja začela z ljubkim glasom moliti rožni venec in to tako pobožno, da je vplivalo tudi na druge. Nikdar ne pozabim, kako je vera in pobožnost sevala z obličja tem ljudem, ki so molili za deklico. Kočica se je spremenila takorekoč v cerkev. Ob tretjem očenašu se je ločila bolnikova duša od telesa, da v nebesih nadaljuje rožni venec, ki ga je bila pričela moliti v koči v Nyassi.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Zatekla sem se k Mariji Tereziji za srečen izid operacije ter obljubila milodar za Klaverjevo družbo, če vse posreči izpade. Spolnjujem danes svojo obljubo ter se ji zahvaljujem za prejeto pomoč.

Mr. F.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni dar.

T. M., Prihova.

Iskrena zahvala Mariji Tereziji, ker mi je pomagala. Priporočam se ji še z naprej ter pošiljam vsoto za botrinjski dar zamorčku.

C. B., Liboje.

Marija Terezija mi je pomagala v veliki stiski. Tu se ji javno zahvalim in pošiljam obljubljeni dar.

J. A. Jaklič v T.

Pošiljam 60 Din za misijone kot zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowki v znak visokega spoštovanja, ki ga imam do te služabnice božje. Tako temeljito mi je pomagala k ozdravljenju, da sem si upal nastopiti daljše potovanje, zaupajoč njeni priprošnji, ker sem bil trdno prepričan da me bo blagopokojnica na potu varovala in srečno domov pripeljala. — Pojavile so se namreč bolečine, ki so bile tako hude, da sem se bal, da bo treba iti k operaciji slepiča. To bi bilo zame v teh razmerah brezupno. Pripravljen sem bil na smrt, a vseeno sem trdno zaupal. Nisem hotel k zdravniku, ampak sem se obrnil do svoje zveste pomočnice v

nebesih. Dal sem si na prsi njeno podobico in glej, drugi dan so bolečine mahoma izginile. Narahlo so se parkrat še pojavile, a vedno manj.

Ne najdem besed, da bi se Mariji Tereziji zadostno zahvalil in primerno izrazil, kako da zaupam na njeno pomoč. Prosim, pomagajte mi, da se ji primerno zahvalim in njeno naklonjenost obdržim za prihodnje. L. L.

V zahvalo Mariji Tereziji pošiljam 35.— Din ter se ji priporočam še nadalje. H. P., Glince.

Na priprošnjo Marije Terezije Ledóchowske sem bil uslišan v raznih zadevah. — V zahvalo pošiljam dar Din 180.— za odkup sužnja Božidar. F. K., Gorica.

Priporočal sem se Mariji Tereziji za zdravje. Prošnja je je bila uslišana. V zahvalo pošiljam dar Din 100.— za prenosni oltar. M. P., Lešje.

Z zahvalo M. Ter. Ledochowski za uslišano prošnjo pošiljam 100 Din. J. K., Sv. Jernej.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvevale razsodbo apostolske Stolice.

Zahvale Mariji Tereziji in drugim svetnikom.

Na priprošnjo Matere Dobrega Sveta in Marije Terezije Ledóchowske sem bila zopet čudežno uslišana, zakar se tukaj najprisrčneje zahvaljujem in prosim javne objave. / L. L. M., Velika Varnica.

Zahvaljujem se M. T. Ledóchowski in Mali Cvetki za večkratno uslišanje in pošiljam 100 Din. Priporočam se ji tudi sedaj za pomoč v hudi bolezni. — A. S., Brezhovci.

Prisrčna zahvala sv. Antonu in M. T. Ledóchowski za pomoč v večkratnih stiskah in težavah. Zahvala je bila obljubljena. N. N.

Priporočajo se služabniki božji: A. F., Hrastje v neki važni zadevi. Če bo prošnja uslišana je obljubljen dar za misijone in objava v Odmevu. — A. Š. v M. za dobro službo. Če bo prošnja uslišana, pošljem dar.

Kot dolgoleten naročnik „Odmeva“ čitam nešteto zahval na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, kako ona vsem tistim pomaga, ki se z zaupanjem k njej zatečejo. O, ko bi mogel biti tudi jaz med tistimi srečnimi uslišanimi! Že več let sem bolan na padavici in neznano trpim na tej bolezni, bolj duševno ko telesno. Dnevno imam več napadov, ki me ne motijo

tako v moji službi ali jih prenesem. Pridejo pa padci tri do petkrat na mesec, in to je grozno (posledica vojne). Nobena zdravila mi ne pomagajo, zato se z vsem zaupanjem obračam do služabnice božje in ustanoviteljice Klaverjeve družbe, Mar. Ter. Ledóchowske. Najrevnejšim je pomagala vse svoje življenje, naj pomaga sedaj tudi meni. Obljubim javno zahvalo, če bom uslišan. Pristopim kot redni član k „Zvezi afriškega tiska“ z letnim prispevkom 15 Din in obljubim darovati za uboge afriške misijone skozi pet let vsaki mesec po 5 Din, s katerim danes pričnjam.

Karol Cotman, Ljubljana.

V neki veliki in važni zadevi se obračm do služabnice božje, grofice Ledóchowske. Darujem njej v čast večjo vsoto v ta namen. Tolikim je že pomagala, si mislim, zakaj bi ne mogla pomagati tudi meni? Ta zadeva me včasih čisto prevzema, polagam jo v roke Marije Terezije. Obljubim še poslati, če bo prošnja uslišana.

F. P. v B.

Poročila propagande.

Msgr. Jože Klemann, oblat sv. Frančiška Saleškega, je bil imenovan za prvega apost. vikarja Velike Namakvalandije.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

Dne 24. maja, na Binkoštni praznik.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Pogoji

za sprejem v Družbo sv. Petra Klaverja kot „pomožna misijonarka“.

1. Izreden verski poklic iz nadnaravnih ozirov.
2. Starost najmanj 15 let.
3. Čednostno predživiljenje in da je prosilka na dobrem glasu.
4. Skrbna vzgoja.
5. Da še v nobeni drugi kongregaciji ni nosila redovne obleke.
6. Trden in odkrit značaj; vesela duša, ljubezen do dela in do urejenega življenja.
7. Trdno zdravje in krepki živci, dobre oči in posluh; prosta vidnih telesnih napak; da nima ona ali njena družina podedovanih bolezni, kakor: omračenje duha, jetike ali sušice, božjasti, škrofulov itd.
8. Od sodalk: višja izobrazba, ali vsaj gotova stopnja znanja, ki jih usposablja za duševna dela. — Od pomočnic: znanje hišnega in ročnega dela ali vsaj zmožnosti za to.
9. Po predpisih določena dota, od katere se pa na prošnjo zamore oprostiti, če je prosilka brez sredstev, ali pa če so druge zmožnosti večje.
10. Vsaka prinese zadostno oprave (obleke, perila itd.) v dobrem stanju in kolikor mogoče trpežno; ali pa temu primerno vsoto denarja, da se ji isto zamore po dobro prestani preizkušnji nabaviti.
11. Potrebni denar za potovanje v hišo novicijata in za morebitno vrnitev. Določena vstopnina, ki se plača enkrat.
12. Razmeroma majhen znesek za vzdrževanje. (Za časa poskušnje: postulat in novicijat.)

Prošnji za sprejem se priložijo sledeče listine:

1. Krstni list, 2. birmansko spričevalo, 3. npravstveno spričevalo (če mogoče župno-uradno), 4. zdravniško spričevalo (po obrazcu, katerega pošlje družba), 5. kratek opis življenja, 7. zadnja šolska in učna spričevala ozir. službena knjižica, 7. fotografija. Domovinski list se pri vstopu prinese s sabo.

Zveza afriškega tiska.

Če želi kdo sodelovati pri tem lepem misijonskem delu, naj pristopi k „Zvezi afriškega tiska“ kot njen član. Vrste članov so sledeče. **Redni član** podpira delo afriškega tiska z letnim prispevkom Din 15.—; **podporni član** s prispevkom Din 60.—; **dosmrtni član** z enkratnim prispevkom Din 1.500.—. Vsi ti člani so deležni mnogih odpustkov in duhovnih dobrot. Prijave hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova nl. 1.

Kruh sv. Antona za Afriko.

Kdorkoli je v potrebi, bodisi v dušni ali telesni, naj se v goreči molitvi zaupno obrne do sv. Antona Padovanskega, tega velikega čudodelnika in uslišan bo, če je tako volja božja in njegovi duši v zveličanje. Prav posebno rad pa pomaga sv. Anton tistim, ki ljubijo afriške misijone in za nje kaj darujejo. Zakaj? Zato, ker je sv. Anton za časa svojega življenja tako zelo hrepel širiti sv. vero med afriškimi črnici, da, preliti celo svojo kri za Kristusa. In tako kaže sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev.

Na družbo prihajajo namreč večji in manjši darovi za „Kruh sv. Antona za Afriko“ kot prošnja, ali pa zahvala za uslišane prošnje v najrazličnejših stiskah in potrebah. V Klaverjevi družbi pa se moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi sv. Anton uslišal njih prošnje; vsak torek se tudi berejo sv. maše po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Prošnje, zahvale, darovi i. t. d. naj se blagovolijo poslati na naslov: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.**

Iz naše listnice.

„Ker prosite za stare okraske, Vam pošiljam s pošto birmansko darilo svoje hčere, ki je umrla pred nekaj leti.“ K. H.
(Stare, tudi podrté okraske rada sprejema Klaverjeva družba, da jih da predelati v okrasno darilo Kristusu Kralju.)

„Pošljite mi še kaj Klaverjevih koledarjev, ako jih imate odveč. Stroške obračunajte od poslani vsote; ostanek naj dobi najpotrebnejši misijonar. To vam pošilja čevljarški pomočnik, kar si je pritrgal na tobaku in pijači.“ St.

„Pošiljam Din 500.— kot prihranek 56 letnega drvarja, ki si je s pridnostjo pridobil malo premoženje. Služijo naj za življenje afriških misijonov. Ko sem ga opomnil, da mora tudi za starost preskrbeti, je rekel, da je stvar dobro premislil in da ostane pri svojem sklepu.“ J. K.

Priporočila v molitev.

(Razne zadeve.)

Srednja vas Boh. — Stara cerkev pri Kočevju. — Vurberg. Presika. — Mala Varnica. — Polhov gradec. — Tržič. — Kropa. — Gor. Lendava. — Trnje. — Črna pri Prevaljah. — Libija. — Dražgoše. — Rovte. — Luče. — Ljubljana. — Sv. Venčeslav. — Tržič. — Konjice. — Rozore. — Brežice.

Nadalje se priporočajo v raznih važnih zadevah in potrebah: Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinem, sv. Jožefu, sv. Antonu Padov., sv. Mali Tereziki, bl. don Bosku, Mariji Tereziji Ledóchowski; nekateri so v ta namen darovali milodar za uboge afriške misijone, drugi so dar obljubili, ako bodo uslišani.

Zahvale z darovi.

V čast Lurški Materi Božji, sv. Antonu Padovanskemu, Mali Cvetki, bl. Bosku, Mariji Tereziji Ledóchowski: N. J. — Č. F. — M. P. — A. B. — M. J. —